

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord in extase

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord

J.D. Robb

Vermoord in extase

ISBN 978-90-225-6909-2

ISBN 978-94-6023-828-4 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Rapture in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1996 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoewel ik mezelf niets aandoe,
ben ik toch mijn eigen scherprechter.

- *John Donne*

Er zit verwoering in de eenzame kusten.

- *Lord Byron*

1

De steeg was donker en rook naar pis en kots. Het was het domein van de rappe ratten en de magere katachtigen die met een hongerige blik op ze joegen. Rode ogen fonkelden in het donker, soms menselijk, altijd verwilderd.

Eve's hart sloeg even over toen ze de stinkende, intens beklemmende schaduwen in sloop. Hij was de steeg ook in gegaan, dat wist ze zeker. Het was haar taak hem te volgen, te vinden en in te rekenen. Ze hield haar wapen stevig vast.

‘Hé, lekker stuk, wil je neuken? Zullen we?’

Stemmen uit het duister, rauw door drugs of goedkope drank. Gekreun van de verdoemden, gegiechel van de krankzinnigen. De ratten en katten leefden hier niet alleen. Het gezelschap van menselijk uitschot langs de benauwde, stenen muren was ontmoedigend.

Ze bewoog haar wapen heen en weer en dook ineen toen ze langs een gehavende recyclingunit, liep die zo te ruiken al zeker tien jaar niet meer werkte. De stank van bedorven eten versmolt met de vochtige lucht en veranderde het in een vette walm.

Er jammerde iemand. Ze zag een jongen, ongeveer dertien, bijna naakt. De zweren op zijn gezicht etterden; zijn ogen waren angstige, wanhopige spleetjes terwijl hij als een krab achteruit langs de smerige muur schuifelde.

Ze voelde medelijden opkomen. Ooit had ze zich als kind zelf gewond en angstig in een steeg verstopt. ‘Ik doe je niets.’ Ze fluisterde, nauwelijks verstaanbaar, hield zijn blik vast, hield contact en liet haar wapen zakken.

En toen viel hij aan.

Hij kwam daverend en brullend van achteren. Hij zwaaide met

een pijp, klaar om haar te doden. Het suizende geluid deed zeer aan haar oren terwijl ze zich snel omdraaide, wegdook. Ze had nauwelijks tijd om zichzelf te verwensen omdat ze haar concentratie was verloren, het belangrijkste doel uit het oog was verloren, aangezien ze door een kwaadaardige spierbundel van dik 110 kilo tegen de grond werd gewerkt.

Haar wapen vloog kletterend uit haar hand de duisternis in.

Ze zag zijn ogen, de verwilderde schittering versterkt door de drug Zeus. Ze zag hoe de pijp hoog werd opgetild, rekende en rolde net voordat hij tegen de stenen sloeg opzij. Ze zette zich met haar benen af en dook voorover naar zijn buik. Hij gromde, wankelde en toen hij naar haar keel greep, schoot haar vuist snel omhoog, ramde hem tegen zijn onderkaak. De uitstralende pijn en intensiteit van de stoot schoten langs haar arm omhoog.

Mensen schreeuwden, brachten zichzelf haastig in veiligheid in die benauwde wereld waar niets en niemand veilig was. Ze draaide snel rond haar as, maakte gebruik van de centrifugale kracht en deelde een karatetrap uit die de neus van haar tegenstander verbrijzelde. Het bloed spoot in het rond waardoor de misselijkmakende verzameling geuren nog heftiger werd.

Zijn ogen stonden woest, maar hij vertrok nauwelijks een spier. Pijn was niet opgewassen tegen de werking van de drugs. Terwijl het bloed over zijn gezicht stroomde, sloeg hij grijnzend met de dikke pijp op zijn hand.

‘Ga je mollen. Mollen, politieteef.’ Hij cirkelde om haar heen, zwaaide de pijp als een zweep heen en weer. Hij grijnsde, grijnsde en bloedde. ‘Sla je kop kapot en vreet je hersenen op.’

De wetenschap dat hij het meende, stuwde haar adrenaline naar het kookpunt. Leven of sterven. Ze hijgde, het zweet stroomde als olie langs haar huid. Ze ontweek de volgende slag, viel op haar knieën. Ze greep naar haar laars en kwam grinnikend omhoog.

‘Vreet dit maar, grote klootzak.’ Ze hield haar reservewapen in haar hand en liet de schokstand voor wat hij was. Die kietelde

een man van dik 110 kilo die high was van Zeus alleen maar. Hij wilde haar afmaken.

Toen hij op haar af sprong, raakte ze hem met vol vermogen. Zijn ogen stierven als eerste. Dat had ze vaker gezien. Ogen die al tijdens de aanval glazig werden, zoals poppenogen. Ze zette een stap opzij, klaar om opnieuw te vuren, maar de pijp glipte uit zijn vingers. Zijn lichaam deed een schokkerige dans terwijl zijn zenuwstelsel overbelast raakte.

Hij viel aan haar voeten neer, een jammerlijk hoopje mens dat voor god had gespeeld.

‘Jij offert geen maagden meer, klootzak,’ mompelde ze en terwijl die woeste energie wegsijpelde, wreef ze met haar hand over haar gezicht. Ze liet haar schietarm zakken.

Het lichte geschraap van leer over beton alarmeerde haar. Ze wilde zich omdraaien, wapen in de aanslag, maar werd stevig vastgepakt en omhooggetrokken.

‘Altijd alert blijven, inspecteur,’ fluisterde de stem net voordat tanden zacht in haar oorlel beten.

‘Roarke, verdomme. Ik had je bijna afgemaakt.’

‘Je kwam niet eens in de buurt.’ Lachend draaide hij haar om in zijn armen en zijn mond vond die van haar, heet, hongerig. ‘Ik vind het geweldig om je aan het werk te zien,’ mompelde hij en zijn hand, zijn vaardige hand, gleed langs haar lichaam omhoog en omvatte haar borst. ‘Het is... opwindend.’

‘Laat dat.’ Maar haar hart bonsde als reactie en het bevel was weifelend. ‘Dit is geen plek voor verleiding.’

‘In tegendeel. Een huwelijksreis is bij uitstek een plek om te verleiden.’ Hij duwde haar achteruit, hield zijn handen op haar schouders. ‘Ik vroeg me al af waar je was. Ik had het kunnen weten.’ Hij keek neer op het lichaam aan hun voeten. ‘Wat heeft hij gedaan?’

‘Hij vond het leuk jonge vrouwen de hersenen in te slaan en ze vervolgens op te eten.’

‘O.’ Roarke kromp ineen, schudde zijn hoofd. ‘Werkelijk, Eve, kom je nou echt niet iets minder walgelijks bedenken?’

‘Een paar jaar geleden was er een vent op de Terra Kolonie die in het profiel past en ik vroeg me af...’ Haar stem stierf weg, ze fronste. Ze stonden in een stinkende steeg met de dood aan hun voeten. En Roarke, adembenemende, duistere engel Roarke, droeg een smoking en diamanten manchetknopen. ‘Waarom ben jij zo opgedoft?’

‘We hadden plannen,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Eten?’

‘Was ik vergeten.’ Ze stopte haar wapen weg. ‘Ik had niet gedacht dat dit zo lang zou duren.’ Ze blies haar adem uit. ‘Ik moet me maar gaan opknappen.’

‘Ik vind je zo ook mooi.’ Hij kwam weer op haar af, nam haar in zijn armen. ‘Vergeet dat etentje maar... voorlopig.’ Zijn glimlach was traag en onweerstaanbaar. ‘Maar ik sta op een iets smaakvollere omgeving. Einde programma,’ beval hij.

De steeg, geuren en wirwar van lichamen verdwenen knipperend. Ze stonden in een enorme lege ruimte met installaties en knipperende ingebouwde lichten in de muren. Zowel de vloer als het plafond was spiegelen zwart om de holografische scènes van het programma beter te kunnen weergeven.

Het was een van Roarkes nieuwste, geavanceerdste speeltjes.

‘Start Tropische Omgeving 4-B. Handhaaf dubbele bedieningsstand.’

Meteen verschenen de ruisende golven, het water bezaaid met sterrenlicht. Onder haar voeten lag wit zand en de palmbomen wuifden als exotische danseressen.

‘Dat is beter,’ besloot Roarke terwijl hij haar blouse begon los te knopen. ‘Nog beter als je helemaal naakt bent.’

‘Ik hoef maar te knippen en je kleedt me al uit, en dat al drie weken lang.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Het voorrecht van een echtgenoot. Klachten?’

Echtgenoot. Ze schrok er nog steeds van. Deze man met zijn krijgshaftige, zwarte manen, dichterlijke gezicht, woeste, Ierse, blauwe ogen was haar man. Ze zou er nooit aan wennen.

‘Nee. Ik...’ Haar adem stakte toen een van zijn handen over haar borsten gleed. ‘Constateer het alleen maar.’

‘Smerissen.’ Hij glimlachte, maakte haar spijkerbroek los. ‘Constateren altijd van alles. Je bent niet in functie, inspecteur Dallas.’

‘Ik probeer mijn reflexen alleen maar scherp te houden. Drie weken lang geen dienst, dan word je roestig.’

Hij liet een hand tussen haar naakte dijen glijden, omvatte haar, zag hoe haar hoofd kreunend achteroverviel. ‘Er is niets mis met je reflexen,’ mompelde hij en hij trok haar naar beneden op het zachte, witte zand.

Zijn vrouw. Daar dacht Roarke graag aan als ze hem bereed, als ze onder hem bewoog, als ze volkomen bevredigd naast hem lag. Deze fascinerende vrouw, onverzettelijke agent, verontruste geest, hoorde bij hem.

Hij had toegekeken hoe ze zich door het programma heen werkte, de steeg, de onder invloed zijnde moordenaar. En hij wist dat ze haar werk in de realiteit net zo onverzettelijk, met dezelfde angstaanjagend moedige vastberadenheid tegemoet trad als in de illusie.

Hij bewonderde haar erom, hoeveel angstige momenten het hem ook bezorgde. Over een paar dagen gingen ze terug naar New York en moest hij haar delen met haar verplichtingen. Nu wilde hij haar nergens mee delen. Met niemand.

Hij was bekend met achterafstraatjes die stonken naar afval en wanhopige mensen. Hij was erin opgegroeid, eruit ontsnapt en, uiteindelijk, eraan ontvlucht. Hij had zijn leven gemaakt tot wat het was – en toen was zij zijn leven binnengedrongen, plotseling en onontkoombaar als een pijl uit een boog, en had het opnieuw op zijn kop gezet.

Ooit waren smerissen zijn vijand, toen een tijdverdrijf en nu was hij er met een verbonden.

Nog maar net iets meer dan twee weken geleden, had hij toegekeken hoe ze naar hem toeliep in een golvende japon in warm

brons, bloemen in haar handen. De kneuzingen op haar gezicht die een moordenaar slechts enkele uren ervoor had veroorzaakt, waren gecamoufleerd met cosmetica. En in die ogen, die grote, sprekende, whiskykleurige ogen had hij zenuwen en blijdschap gezien.

Daar gaan we, Roarke. Hij had het haar bijna horen zeggen toen ze haar hand in die van hem legde. *Ik aanvaard je als mijn man, in voor- en tegenspoed. God helpe ons.*

Nu droeg ze zijn ring en hij die van haar. Daar had hij op gestaan, hoewel dit soort tradities niet erg populair waren in het midden van de eenentwintigste eeuw. Hij wilde een tastbare herinnering aan wat ze voor elkaar betekenden, een symbool.

Nu tilde hij haar hand op, kuste haar vinger boven de sierlijk gegraveerde, gouden band die hij voor haar had laten maken. Haar ogen bleven dicht. Hij bestudeerde de scherpe hoeken van haar gezicht, de te brede mond, het korte, bruine kapsel met war-rige pieken.

‘Ik houd van je, Eve.’

Er kroop een lichte bloes over haar wangen. Ze raakte zo snel ontroerd, dacht hij. Hij vroeg zich af of ze enig idee had hoe enorm groot haar hart was.

‘Ik weet het.’ Ze opende haar ogen. ‘Ik, eh, begin eraan te wennen.’

‘Goed zo.’

Ze luisterde naar het kabbelende water dat aan het zand likte, het zachte briesje dat door wuivende palmbomen fluisterde, tilde haar hand op en streek het haar uit zijn gezicht. *Een man als hij, dacht ze, machtig, rijk, impulsief, kon dit soort taferelen met een knip van zijn vinger oproepen.* En dat had hij voor haar gedaan.

‘Je maakt me gelukkig.’

Er schoot een grijns over zijn gezicht waardoor ze vlinders van genot in haar buik kreeg. ‘Ik weet het.’ Moeiteloos tilde hij haar op en over hem heen zodat ze schrijlings op hem zat. Hij liet zijn handen doelloos over haar, slanke, gespierde lichaam gaan. ‘Geef

je nu toe dat je blij bent dat ik je ertoe heb gedwongen het laatste deel van onze huwelijksreis buitenplanetair door te brengen?’

Ze trok een lelijk gezicht, herinnerde zich haar paniek, hoe ze haar hakken in het zand had gezet en geweigerd aan boord te gaan van het klaarstaande vervoersmiddel. En hoe hij haar bulderend van het lachen over zijn schouder had gegooid en aan boord was geklommen terwijl ze hem verrot schold.

‘Ik vond Parijs mooi,’ snoof ze. ‘En ik vond de week op het eiland geweldig. Ik zag geen enkele reden om naar een of ander half afgemaakt resort in de ruimte te gaan, als we toch het grootste deel van de tijd in bed door zouden brengen.’

‘Je was bang.’ Hij vond het geweldig dat ze nerveus was geweest bij het vooruitzicht van haar eerste buitenplanetaire reis en hij had haar met het grootste genoegen het grootste deel van de reis beziggehouden en afgeleid.

‘Niet waar.’ *Doodsbang*, dacht ze. *Ik deed het in mijn broek*. ‘Ik ergerde me er terecht aan dat je plannen had gemaakt zonder ze met mij te bespreken.’

‘Ik meen me te herinneren dat iemand het erg druk had met een zaak en tegen me zei dat ik maar moest plannen wat me het beste leek. Je was een prachtige bruid.’

Ze trok smalend haar lippen op. ‘Dat kwam door de jurk.’

‘Nee, dat kwam door jou.’ Hij tilde zijn hand naar haar gezicht. ‘Eve Dallas. Van mij.’

Liefde overspoelde haar. Het leek altijd in enorme, onverwachte golven te komen waardoor ze altijd hulpeloos leek te verdrinken. ‘Ik houd van je.’ Ze boog naar hem toe, bracht haar mond naar die van hem. ‘Blijkbaar ben je van mij.’

Ze aten pas om middernacht. Op het met maanlicht overgoten terras van de hoog oprijzende toren van het bijna voltooide Olympus Grand Hotel. Eve zette haar tanden in de gevulde kreeft en nam het uitzicht in gedachten verzonken in zich op.

Met Roarke aan het roer zou het Olympus Resort binnen een